

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 28. ledna 2016 v senátu složeném z Mgr. Petra Sedlaříka, předsedy senátu, a přisedících Emy Bolemantové a Jaroslavy Wallové **t a k t o:**

Obžalovaný

M ■■■ **D** ■■■

nar. ■■■ v Kladně, trvale bytem ■■■, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Praha 6-Ruzyně,

je v i n e n, ž e

dne 23. 8. 2015 okolo 20:30 hodin v Kladně v ulici ■■■ pod záminkou půjčení stavebního kolečka po údajné havárii vodovodu vstoupil na pozemek domu, odkud bez vědomí a svolení jeho majitelky, pošk. K ■■■ R ■■■, nar. ■■■, za ní vstoupil do rodinného domu č.p. ■■■, s vědomím, že je doma sama, načež poškozená obžalovaného žádala, aby dům opustil, proto jí zkroutil ruku, odvedl ji do koupelny, strhl z ní šaty a v reakci na její slovní obranu hrozil, že jí vpíchne injekci, poté jí sevřel ruku a odtáhl do ložnice a následně v průběhu noci ji nutil, aby jeho i sebe několikrát osprchovala včetně genitálií, nutil ji i držením hlavy k vzájemnému orálnímu uspokojování, aby mu ústy a rukou třela pohlavní úd a sám zasouval poškozené do vagíny jazyk a prst, jímž pohyboval, osahával a olizoval ji na prsou a přiměl ji, aby mu krémem pomazala přirození a oblast konečníku,

t e d y

jednak neoprávněně vnikl do v obydlí jiného a při činu užil násilí,

jednak jiného násilím a pohnutkou násilím donutil k pohlavnímu styku a takový čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží,

č í m ž s p á c h a l

prečin porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a zvlášt' závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku,

z a c o ž s e o d s u z u j e

dle § 185 odst. 2 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **7 (sedmi) roků a 6 (šesti) měsíců**.

Dle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Dle § 99 odst. 2 písm. b) r. zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení **protitoxikomanické v ústavní formě**.

O d ů v o d n ě n í:

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl zjištěn a prokázán skutkový děj tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku.

Obžalovaný vinu popřel a hájil se tím, že poškozená s ním popsané sexuální praktiky podstupovala dobrovolně. Vyloučil, že by jí hrozil násilím či se násilně choval. Injekční stříkačku použil, když si v průběhu večera aplikoval pervitin, ale po poškozené chtěl, aby se na to ani nedívala. Obžalovaný také popřel spáchání trestného činu loupeže, když peníze v částce 500 Kč mu poškozená dala dobrovolně. V přípravném řízení obžalovaný v první výpovědi po sdělení obvinění vypověděl, že se s poškozenou viděl už dva či tři týdny před činem, kdy si od ní půjčoval kolečko i se sousedem M. [redacted] už tehdy se spolu bavili a padlo něco o tom, že je sama, protože je lesba. V posuzovanou noc mu pak řekla, že ji to s muži nebere, proto souhlasila jen s nekoitálním sexem. Říkal jí, že má žloutenku typu C, proto nechtěla, aby obžalovaný zasunul (svůj pohlavní úd). V následné protokolární výpovědi obžalovaný uvedl, že neví o tom, že by nyní měl mít krev pozitivní na žloutenku.

Poškozená v přípravném řízení i v hlavním líčení vypovídala shodně a uvedla, že při první půjčce kolečka sousedům (obžalovanému a svědku M. [redacted] A. [redacted]) se s obžalovaným ani nebavila. Popsala jednání obžalovaného v inkriminovanou dobu tak, že chtěl vypůjčit kolečko kvůli havárii vody. Na pozemek jej vpustila a kolečko mu půjčila, ale do domu jej nezvala, uviděla jej až uvnitř, když šla vyzkoušet, zda voda funguje. Obžalovaný jí zkroutil ruku tak, že jí hřbet ruky tlačil k zápěstí, bolelo ji to. Takto ji dostal do koupelny, kde jej – a později během noci ještě několikrát – musela umývat, jakož i sebe, jednou se zde obžalovaný i oholil holítkem, které měl ve své tašce. V koupelně také obžalovaný poškozené hrozil, že proti ní použije injekční stříkačku. Za ruku obžalovaný dotlačil poškozenou i do ložnice. Na různých místech v domě poškozené ji pak nutil k orálnímu sexu (přišel kolem 20:30 hod. a sexuálních aktivit zanechal kolem 4:30 hod.), který vyžadoval jak z její strany, tak jej sám praktikoval na ní. Kromě toho jednou obžalovaný zasunul poškozené prst do vagíny, kde prstem pohyboval, a to ještě chvíli poté, co se poškozená ohradila, následně toho zanechal. Volala o pomoc, opakovala obžalovanému, ať ji nechá, zpočátku jej slovně

vykazovala z domu, ale v rušné ulici marně. Obžalovaný dům uzavřel a nebyla příležitost utéci, držel ji, i když si potřebovala jít odskočit. Obžalovaný po celý večer dle výpovědi poškozené nedosáhl erekce ani ejakulace, pod kůží penisu má zabudované válečky, což jí evokovalo vězeňské prostředí, a své věznění jí obžalovaný i potvrdil. O žloutence nehovořil, ale poškozená si možnost nákazy v této souvislosti spojila.

Když ráno byli již oblečeni, řekl obžalovaný, že potřebuje jet do Prahy a jestli poškozená nemá peníze, že by potřeboval alespoň 500 Kč. Tak mu poškozená dala 500 Kč, chtěla hlavně, aby „vypadl“ (potud výpověď poškozené z přípravného řízení k této části jednání obžalovaného). V hlavním líčení pak poškozená upřesnila, že počítala s tím, že po obdržení peněz už obžalovaný opravdu odejde, dala mu ji raději dobrovolně, ptal se klidným hlasem, k žádnému násilnému aktu se v tu chvíli ani neschylovalo. Pochopila, že proti obžalovanému nemá vůbec šanci, už zkraje večera. Řekla, že peníze má, jestli obžalovaný odejde. Ten řekl, že jí peníze ve středu vrátí.

Před odchodem se obžalovaný ještě ptal, jestli to poškozená bude hlásit, a uvedl, že to udělal špatně, že má život na nic. Poté poškozená kontaktovala svou kamarádku, jejíž bývalý manžel je policistou, a svěřila se jí.

Touto kamarádkou byla svědkyně J. [REDAKCE] J. [REDAKCE], která popsala, že poškozená byla rozrušená, plakala, třásla se, delší dobu nemohla popsat situaci. Popsala svědkyni, že jí obžalovaný zkroutil ruku a natlačil do domu, kde se pak celou noc měly odehrávat sexuální praktiky. Detaily poškozená neříkala a svědkyně je z ní nechtěla „páčit“. Jednalo se o osobní pomoc, proto se na ni poškozená obrátila. Svědkyně J. [REDAKCE] ji přiměla, ať se obrátí na policii, zavolala svého bývalého manžela, který ani nechtěl k věci nic slyšet, rovnou ji odvezl na policii.

Za souhlasu obžalovaného i státního zástupce soud dle § 211 odst. 1 tr. řádu četl výpověď svědka M. [REDAKCE] A. [REDAKCE], kterou učinil do protokolu před policejními orgány. Sdělil, že když si půjčoval od poškozené kolečko, zůstal obžalovaný před domem. Obžalovaný s poškozenou vůbec nemluvili.

Kromě uvedených výpovědí měl soud k dispozici i následující listinné důkazy a znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, psychiatrie (ohledně poškozené), odvětví sexuologie a psychiatrie a lékařská mikrobiologie, infekční nemoci a epidemiologie (ohledně obžalovaného).

Soudní znalec MUDr. Luděk Daneš, sexuolog a psychiatr, ve svém znaleckém posudku uvedl, že u obviněného nic nenasvědčuje přítomnosti sexuální deviace. V době činu byly jeho rozpoznávací schopnosti zachovalé, ovládací schopnosti byly sniženy měrou nepodstatnou. Intelekt obžalovaného je při spodní hranici průměru, jeho osobnost je anomální, nezdrženlivá, se sklonem k agresivitě a protispolečenskému jednání. Znalec navrhl uložení protitoxikomanického ochranného léčení obžalovaného v ambulantní formě.

V hlavním líčení pak znalec blíže rozvedl, že u obžalovaného na jeho jednání mělo vliv z menší části jeho osobnostní založení, z větší části aplikace pervitinu, která jej odbrzdňuje. Intelektové schopnosti obžalovaného jsou však na takové úrovni, aby pochopil, pokud je mu řečeno, že druhá strana s ním nechce souložit. Po intervenci obžalovaného, který v hlavním líčení opakovaně vyjadřoval obavu z marnosti ambulantní léčby, znalec uvedl, že ač preferoval ambulantní formu léčení, tak pokud se sám obžalovaný na tuto možnost necítí, je namístě forma ústavní.

Znalecký posudek stran poškozenou společně vypracovali soudní znalci MUDr. Vlastimil Tichý, psychiatr (bez významného přesahu do hodnocení věci – nad rámec stresové reakce nezjištěno narušení duševního zdraví poškozené) a PhDr. Jiří Kloze, psycholog. Ten vypovídal i v hlavním líčení a charakterizoval poškozenou jako osobu s plně zachovalými kognitivními schopnostmi, intelektově zdatnou, nebylo u ní prokázáno nic, co by zasahovalo její schopnosti objektivně vypovídat, obecně je věrohodnou a nemá tendence ke zkreslování, účelovému či lživému podávání informací. V době vyšetření byla u poškozené přítomna úzkostně depresivní symptomatika jako reakce na prožitou událost s tendencí ústupu příznaků.

Dle § 211 odst. 5 tr. řádu soud se souhlasem obžalovaného a státního zástupce četl v hlavním líčení znalecký posudek doc. MUDr. Lud'ka Daneše, DrSc., z něhož vyplynuly veškeré podstatné skutečnosti o hepatitidě typu C – charakteristika, šíření, léčba, příznaky zdravotní komplikace a rizika.

Z protokolu o ohledání místa činu, jeho náčrtků a související fotodokumentace soud zjistil místní a věcné uspořádání v místě bydliště poškozené, jakož i rozsah zajištění věcných a biologických stop. Fotodokumentací bylo prokázáno také vzezření poškozené po činu, vč. poranění na jejím těle, i obžalovaného (vč. poškozenou udávané specifické úpravy podkoží jeho penisu).

Z protokolů o rekognici je patrné, že poškozená identifikovala obžalovaného jako pachatele jak dle fotografií jeho obličeje, tak jeho tetování.

Odbornými kriminalistickými vyjádřeními z odvětví genetika a biologie bylo zjištěno, že na místě činu bylo zajištěno množství stop, z nichž v několika případech (např. na nedopalku cigarety) byla identifikována DNA obžalovaného.

Z lékařské zprávy MUDr. Ally Vančurové, gynekoložky, vyplývá, že dne 24. 8. 2015 shledala lékařka na těle poškozené pohmatovou bolestivost hlavy a bolestivost krční páteře bez známek poranění, zhmoždění levého ramene – zarudnutí bez hematomu či jiného zevního poranění, a dále zhmoždění a oteklé pravé zápěstí. Tatáž lékařka vystavila zprávu ze dne 11. 12. 2015, podle níž nebyla u poškozené zjištěna žádná nákaza, leč bylo jí doporučeno opakované testování.

Dopisem od obžalovaného a poštovní poukázkou bylo prokázáno, že z vazby se obžalovaný poškozené omluvil, pokud se spletl v tom, jestli „to takto chtěla“, a že obžalovaný vrátil poškozené částku 500 Kč.

Zprávy vězeňské služby obsahují popis toho, kdy byl obžalovaný při předešlém věznění vyšetřován pro pozitivní výsledky na hepatitidu typu C, že a jaká k tomu dostal poučení, i toho, že před výstupem z posledního trestu odnětí svobody a během nynějšího omezení na svobodě obžalovaný odmítl podstoupit vyšetření s daným zaměřením.

Trestní historii obžalovaného soud zjistil jednak z opisu z evidence trestů, jednak ji s ohledem na její závažnost a recidivní sklony obžalovaného blíže konkretizoval meritorním rozhodnutím v trestní věci Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 2 T 217/2004 (trestný čin znásilnění dle § 241 odst. 1 tr. zákona, trest odnětí svobody v trvání 4,5 roku) a trestními spisy ve věcech jednak zdejšího soudu pod sp. zn. 5 T 79/2005 (trestné činy vydírání dle § 235 odst. 1 tr. zákona a další, spáchané mj. tím, že po odmítnutí pohlavního styku ze strany

poškozené obžalovaný této zkroutil ruku a zatlačil ji do koupelny, kde na ni působil dalším násilím; trest odnětí svobody v trvání 33 měsíců), a jednak Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 T 5/2000 (trestný čin loupeže dle § 234 odst. 1, odst. 2 písm. b/ tr. zákona, trest odnětí svobody v trvání 6 roků).

Dále soud zjistil, že t. č. je v běhu zkušební doba podmíněného odsouzení obžalovaného z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 23. 1. 2015, sp. zn. 103 T 5/2015, jímž byl obžalovaný odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání 30 měsíců s dohledem, a to pro spáchání trestného činu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zákoníku. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 10. 2. 2015.

Na základě takto provedeného dokazování, kdy soud hodnotil jak jednotlivé důkazy, tak jejich vzájemný soubor, dospěl soud k přesvědčení, že vina obžalovaného byla prokázána, třebaže ji popíral. Soud dosažené výstupy z dokazování považuje za zcela dostatečné pro tvorbu rozhodnutí, a proto pro nadbytečnost zamítl návrh na doplnění dokazování ze strany obhajoby, spočívající ve slyšení bývalého manžela svědkyně J. Prvotním zdrojem informací k tomu, jaké byly bezprostřední reakce poškozené po činu, je pochopitelně sama svědkyně J., kamarádka poškozené, které se mezi sebou svěřují. Ta dostatečně popsala rozpoložení poškozené v prvotních okamžicích po posuzovaném jednání obžalovaného i obsah jejích sdělení, a tak nad rámec tohoto zjištění sotva lze čehokoli výjimečného očekávat od výpovědi svědka J., který coby osoba poškozené vzdálenější de facto sloužil jen jako prostředník mezi poškozenou a službu konajícími policejními orgány. Nadto svědkyně J. vypověděla, že její bývalý manžel ani nechtěl ke skutku nic slyšet a poškozenou toliko rezolutně odvázel na policii, a tak i proto žádný možný významný informační přínos z jeho strany soud neshledává.

Obžalovaný byl z trestné činnosti usvědčen částečně na základě své vlastní výpovědi, když nepopíral sexuální aktivity mezi ním a poškozenou, ale předně zcela přesvědčivou výpovědí poškozené. Ta stabilně v průběhu celého trestního stíhání obžalovaného usvědčovala z užití násilí v podobě zkroutení ruky či jejího sevření a následného tlačení poškozené do míst, kde ji chtěl obžalovaný mít. Ostatně již proniknutí obžalovaného z pozemku do domu bylo dle opakovaných výpovědí poškozené bez jejího vědomí a souhlasu. Už z toho je jasné, že touha poškozené po pouhé přítomnosti obžalovaného v jejím domácím prostředí byla nulová, natož pak její zájem o intimní kontakty s ním - coby pro ni zcela neznámou osobou hrozící nákazou závažným onemocněním. Věrohodně působí výpověď poškozené i co do hrozby, že proti ní obžalovaný použije injekci, za situace, kdy obžalovaný skutečně s sebou injekční stříkačku s jehlou měl, avšak v době hrozby o ní poškozená ještě objektivně nevěděla, neboť k aplikaci pervitinu obžalovaný přikročil až o několik hodin později. Na těle poškozené byly lékařkou navíc zaznamenány stopy po násilí, předně v podobě zhmoždění pravé ruky v oblasti, kterou poškozená uváděla jako místo, kde jí obžalovaný zkroutil ruku. Lokalizace i míra intenzity poranění (v ostatních případech spíše bolestivost) tak naprosto odpovídají výpovědi poškozené.

Výpověď poškozené soud hodnotí jako věrohodnou i na základě využití zásady bezprostřednosti, kdy je jeho právem a povinností zahrnout do rozhodovacího procesu i veškeré vjemy učiněné v průběhu hlavního líčení. Věrohodnost konzistentně a plasticky vypovídající (vč. doprovodných nonverbálních projevů) poškozené je podtrhována i znaleckým posudkem a výpovědí PhDr. Kloseho, který negoval jakékoli její tendence ke zkreslování reality, motivační vlivy k eventuální křivé výpovědi či jakékoli jiné abnormality, jež by ovlivňovaly její pravdomluvnost.

Věrohodnosti výpověď poškozené nabývá i při hodnocení výpovědi svědkyně J. Ta jednak potvrdila stav viditelného silného rozrušení poškozené obratem poté, co od ní obžalovaný odešel, což tedy rozhodně není atribut sexuálně saturované ženy po celonočním dobrovolném pohlavním aktu s neznámou osobou zcela jiného ražení. Přitom poškozená nebyla vůči svědkyni J. detailní, nešlo jí o to, aby získala svědkyni, která by po ní jen opakovala to, co ji takto „naučila“. Též z toho je patrné, že poškozená nejednala účelově, ve snaze vymyslet si nedobrovolnost jejího chování v přítomnosti obžalovaného. Ostatně není ani nikterak zřejmé, co by tím vlastně poškozená, která se na obžalovaném ničeho nedožaduje, měla získat. K nahlášení věci policejním orgánům navíc přiměla poškozenou právě svědkyně J., zatímco poškozená sama věc spíše oznamovat nechtěla.

Zcela opačným dojmem pak působí výpověď obžalovaného. Ten si již v přípravném řízení protiřekl, když potvrzoval i popíral současně, že ví o své žloutence, a v jakých souvislostech se o tom bavil s poškozenou. I ve vztahu k výpovědi z hlavního líčení obsahovala obhajoba obžalovaného rozpor, když např. obžalovaný nebyl s to uvést na pravou míru, proč při různých příležitostech rozporuplně hovořil o důvodech, proč nedošlo ke koitu (zda šlo o jeho žloutenku či údajnou minoritní sexuální orientaci poškozené). Obžalovaný také vypovídal zjevně účelově a v rozporu se skutečností, když tvrdil, že již při prvním setkání s poškozenou tato říkala, že je lesba – k tomuto svěřování se s natolik intimní záležitostí jednak nebyl zhora žádný logicky uchopitelný důvod (přitom poškozená dle zjištění znalců i projevů v hlavním líčení má po inteligenční stránce nad obžalovaným evidentní převahu), a předně tuto eventualitu vyloučil svědek A., jenž potvrdil, že obžalovaný a poškozená spolu při prvním setkání nehovořili. Tedy ani o sexuální orientaci toho kterého z nich. Takováto výpověď obžalovaného naopak potvrzuje, že je na svou obhajobu ochoten užít i zjevné nepravdy, o níž se domnívá, že bude v souladu s jeho výpovědí (zde ohledně toho, proč nedošlo k souloži), zatímco situace se jeví být logickou naopak ve vztahu k výpovědi poškozené, která nekoitální sexuální praktiky dala do souvislosti s fyzickou indispozicí obžalovaného.

K obhajobě obžalovaného soud ještě dodává, že ji obžalovaný poněkud neprozíravě vedl po dvou liniích, které však vedle sebe probíhat nemohou. Pokud obžalovaný tvrdil, že na poškozenou vůbec násilím či jeho hrozbou nepůsobil, pak si ale nemohla celou situaci jen „špatně vyložit“, jak se obžalovaný snažil přesvědčit nejen v hlavním líčení, ale i v dopise zaslaném přímo poškozené. V tom případě by si totiž poškozená musela bez zjevného důvodu přimýšlet celé skutkové děje, což ovšem ani zčásti nekoreluje s výsledky důkazního řízení.

Tímto souborem důkazů přímých (výpověď poškozené) a nepřímých (krom výše uvedených např. i výsledky provedených rekognicí či výsledky odborných vyjádření, jimiž byla dokládána i z jiných zdrojů známá přítomnost obžalovaného na místě činu), které výpověď poškozené podporují, byl tedy obžalovaný ve výše uvedeném rozsahu jednoznačně usvědčen. Zároveň soud při zvažování všech rozhodných faktorů nemohl přehlédnout výrazně negativní osobnostní charakteristiku nezdrženlivého obžalovaného, jakož i jeho tendenci k opakování týchž vzorců jednání souvisejícího s nucením protějšku ženského pohlaví k sexuálním aktům.

Naopak soud do výroku o vině obžalovaného oproti obžalobě nepojal tu její část, v níž bylo popsáno získání částky 500 Kč od poškozené. Z tohoto jednání dle přesvědčení soudu totiž není možno vyvozovat trestněprávní důsledky (viz níže v rámci právního hodnocení případu).

Po právní stránce soud hodnotil jednání obžalovaného jako trestné činy porušování domovní svobody dle § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku a znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, když obžalovaný bez oprávnění pronikl z pozemku poškozené, kam jej vpustila a kde ještě jeho přítomnost akceptovala, přímo do jejího obydlí, kde se během mnohahodinového pobytu dopustil násilí v podobě fyzického působení na poškozenou, aby mu byla po vůli. Touto vůlí bylo vykonání sexuálních praktik srovnatelných se souloží – zasunování jazyka a prstu do genitálií poškozené, resp. v opačném gardu uspokojování sexuální potřeby obžalovaného ze strany poškozené pomocí ruky a úst, při kterýchžto aktivitách vždy došlo k pohlavnímu spojení pohlavních orgánů jednoho z aktérů s tělem druhého z nich.

Soud v tomto ohledu nemohl ani částečně přisvědčit obhajobě obžalovaného o nedostatku zavinění obžalovaného ve vztahu ke kterémukoli znaku skutkové podstaty trestného činu dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Je zjevné, že pokud si obžalovaný vynucoval sexuální aktivity na poškozené násilím, jeho záměrem bylo sexuální uspokojení jak formou vzrušení při vlastní aktivitě na pohlavních orgánech poškozené, tak formou přímého působení na svůj pohlavní úd z její strany. Po celou dobu u obžalovaného – jak lze považovat za prokázané výpovědi poškozené potvrzující to, co sám obžalovaný nepřipouštěl – nedošlo k fyzické způsobilosti k souloží jako takové, a tak je pochopitelné, že jednání obžalovaného mělo zástupnou povahu. Každopádně však za stejným účelem jako v případě soulože; a při kontaktu pohlavních orgánů toho kterého z nich tedy v daném případě i obdobným způsobem. Obžalovaný sám v okamžiku, kdy se paradoxně snažil přesvědčit o své „ohleduplnosti a citlivosti k přání poškozené“, uvedl, že proniknutí prstu do pohlavních orgánů poškozené považuje za totéž, jako kdyby došlo k souloží. Navíc ještě v době, než dům poškozené opustil, zcela výmluvně ukázal na svou vinu a přímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když se poškozené dotazoval, zda věc bude hlásit, a přiznal, že to udělal špatně. Z uvedeného nelze než vyvodit, že obžalovaný si byl už v reálném čase, navíc s vlastní zcela konkrétní zkušeností s právními důsledky donucení druhé osoby k sexuální povolnosti, velice dobře vědom protizákonnosti svého počínání.

Na druhou stranu soud neshledal, že získání částky 500 Kč od poškozené představuje trestný čin loupeže dle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, jak obžalovanému bylo kladeno za vinu podanou obžalobou. Soud sice nemá pochybnosti o tom, že jednání jako takové proběhlo v souladu s prakticky shodnými výpověďmi poškozené i obžalovaného, nicméně se nedomnívá, že šlo o jednání trestné. Pokud by soud tuto eventualitu připustil, připustil by současně bez dostatečných materiálních podkladů, že v podstatě jakékoli majetkové jednání obžalovaného po skončení jeho násilného působení na poškozenou by muselo být trestné už jen proto, že následovalo poté, co obžalovaný v poškozené vyvolal strach z možného hrubějšího násilí, než které již aplikoval, příp. z vykonání pohrůžky násilným aktem.

V daném případě ovšem z dokazování vyplynulo, že poškozená byla motivována vidinou urychleného odchodu obžalovaného, pokud k tomu bude mít prostředky, jelikož i dle poškozené, i dle shodné reprodukce svědkyně J. [REDAKCE], šlo obžalovanému primárně o to, aby se měl jak dostat do Prahy. Je pochopitelné, že poškozená se v okamžiku, kdy obžalovanému dávala své peníze, nacházela ve strachu plynoucím z prožitků z uplynulé noci. Avšak ten by nepochybně pocítovala i kdykoli později, pokud by se ještě s obžalovaným měla setkat. Soud se proto zaměřil na rozbor důkazního materiálu z toho úhlu pohledu, zda lze považovat za prokázanou jakoukoli (jinou, konkrétní) skutečnost, na jejímž základě by bylo namíste vyslovit závěr shodný s obžalobou i ve věci případného trestného činu loupeže, leč s negativním výsledkem.

Z výpovědi poškozené vyplynulo, že při předávání částky 500 Kč již byli oba s obžalovaným oblečeni, k žádnému násilí sexuálního ani obecného charakteru nedocházelo a ani se neschylovalo k tomu, že by k němu ještě dojít mělo. Jednání obžalovaného spočívající v násilí či hrozbách násilím už tedy ztratilo kontinuitu. Jako primární se jeví zájem obžalovaného o to, aby se přemístil - zjevně již byl na odchodu, přičemž poškozená se snažila tuto fázi co nejvíce urychlit. Souvztažnost násilného působení na poškozenou a následného majetkového jednání tak nelze považovat za bezprostřední, ani ve formě eventuálního úmyslu obžalovaného. O loupežném jednání nesvědčí ani to, že obžalovaný měl nepochybně na základě průběhu celé noci, kdy poškozená plnila jeho představy i po odeznění zásadních podob donucení, prostor pro zmocnění se jejího cenného majetku (včetně obsahu peněženky) v nejširší míře otevřen. Přesto nedošlo ke svévoli, obžalovaný si cenný majetek poškozené nepřivlastnil samostatným jednáním, ale o jeho získání s poškozenou v podstatě jednal (nenechal si předložit peněženku, nebral si ji sám, nezmocnil se ani jiné věci, jejíž zpeněžení by mu přineslo finanční prostředky). Třebaže mohl navrácení peněz přislíbit až po jejich získání (a k vrácení peněz došlo až po omezení svobody obžalovaného, nikoli tedy ve středu po činu, kdy byl stále na svobodě), ani tento aspekt případu není atributem loupežného jednání, jehož charakteristikou není přislíbání vrácení věci, učiněný přímo během posuzované trestné činnosti.

Z uvedených příčin tak soud v tomto bodu uzavřel, že důkazní materiál není takového charakteru, aby umožňoval právní závěr o spáchání trestného činu loupeže ze strany obžalovaného.

Při úvahách o druhu a výši trestu soud vyšel z § 39 tr. zákoníku, jakož i kritérií uvedených v § 125 odst. 1 tr. řádu. Obžalovanému, jenž porušil společenský zájem na nedotknutelnosti obydlí a společenský zájem na svobodě rozhodování v sexuální oblasti, žádná okolnost případu kvalifikovaným způsobem nepolehčuje. Naopak mu přitěžuje, že se dopustil hned dvou trestných činů typově závažných, ale i konkrétně zvýšené škodlivosti. Vždyť trestné činnosti zanechávající na poškozené následky i po jejím dokončení (byť nikoli takové intenzity, která by přesahovala odeznívající odeznívající stresovou reakci) dopouštěl po dobu cca 8 hodin, a to dosti soustředěně, když i v mezidobí mezi samotnými pohlavními kontakty jednal vůči poškozené ve snaze docílit sexuálního uspokojení (opakované vzájemné umývání, sledování pornografie na různých médiích, potírání těla v intimních partiích). O poškozené přitom obžalovaný dopředu věděl, že pro něj bude představovat relativně snadný cíl, když se jednalo o samostatně žijící, altruisticky smýšlející ženu. K vytipovanému cíli se přitom obžalovaný přiblížil za užití lsti, na jejímž základě se dostal už na pozemek poškozené, a v důsledku toho pak i neoprávněně do jejího domu, kde mohl svůj záměr nerušeně rozvíjet. Trestné činnosti se obžalovaný dopustil i poté, co byl za tutéž i jinou obdobně závažnou trestnou činnost (krom trestného činu znásilnění např. i trestný čin loupeže) soudně trestán a dlouhodobě vězněn, přičemž během věznění byl obeznámen se svou diagnózou chronické a snadno přenosné nemoci, hepatitidy, aniž by mu to bránilo v naprosto nezodpovědném sexuálním jednání vůči poškozené. Nyní posuzovaného trestného jednání se obžalovaný dopustil dokonce v běhu zkušební doby podmíněného odsouzení, kdy namísto toho, aby obžalovaný soudu prokazoval, že už je ochoten a schopen vést život oproštěný od konfliktu se zákonem, naopak v tomto směru zůstal zcela netečným a znovu významným způsobem selhal.

Tyto skutečnosti zapříčiňují závěr, že obžalovaný je závažným obecným i speciálním recidivistou, jehož zábrany před trestnou činností jsou mizivé, stejně jako respekt před morálními a zákonnými pravidly společnosti. Za této situace už ovšem nelze než uložit obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody zvýrazňující jeho represivní složku - v horní

polovině zákonné trestní sazby pro přísnější ze sbíhajících se trestných činů. Trest 7,5 roku odnětí svobody, ve výměře neblížíci se ještě více samotné horní hranici zákonného rozpětí (až 10 let), soud obžalovanému uložil toliko při zohlednění, že ke znásilnění poškozené nedošlo závažnějším z obvyklých způsobů spáchání tohoto trestného činu, koitálně, a obžalovaný vůči poškozené projevil určitou vstřícnost, když jí alespoň dodatečně vrátil získanou peněžní částku. I při zvážení zákonných důsledků porušení zkušební doby uložené obžalovanému shora citovaným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 9 se soud domnívá, že takto uložený trest zcela vystihuje všechny okolnosti případu.

Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný v souladu s § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť se jedná o pachatele úmyslné trestné činnosti, jemuž byl trest vyměřen na dobu přesahující 3 léta (a nedosahující 8 roků).

Soudní znalec-psychiatr MUDr. Daneš v písemném vyhotovení znaleckého posudku upřednostnil návrh na ambulantní léčení závislosti obžalovaného na pervitinu, jehož aplikace byla jednou z podstatných příčin rozvoje jeho trestné činnosti, a tuto variantu dále podporoval i zpočátku hlavního líčení. V reakci na odmítnutí této alternativy ze strany obžalovaného se pak znalec k ústavní formě léčení obžalovaného postavil kladně s tím, že mírnější formu léčení navrhoval s ohledem na postoj obžalovaného v době vyšetření. Soud na základě načerpaných odborných stanovisek MUDr. Daneše danou problematiku právně vyhodnotil tak, že se obžalovaný dopustil trestné činnosti ve zřetelné souvislosti s užíváním psychotropní látky, a proto ve smyslu § 99 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku rozhodl o uložení ochranného léčení protitoxikomanického. Z možných forem léčení se soud přiklonil k formě ústavní předně proto, že při očekávatelném déledobějším pobytu obžalovaného ve věznici vzrůstá šance absolvování léčby ještě v průběhu věznění. Soud zohlednil též fakt, že ke svému již diagnostikovanému vážnému onemocnění hepatitidou obžalovaný přistupoval a přistupuje opakovaně laxně a nezodpovědně, ignoruje možné důsledky onemocnění a nutnost věnovat se bez okolků její léčbě, a proto je vhodné u nyní ukládané léčby uplatnit její plně kontrolovaný průběh.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu v Kladně. Pokud bude odvolání podáno, musí být ve shora uvedené lhůtě, případně v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu, také odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Kladně dne 28. ledna 2016

Mgr. Petr Sedlařík, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Urbanová